

«...ПРОЧИТАЙТЕ ВІДВЕРТО У МОЇХ ВИ ВІРШАХ...»

Надія ЯНЧУК народилася 25 березня 1961 року в с. Шубків Рівненського району, проживає в с. Тучин Гощанського району. Закінчила Тучинську середню школу із золотою медаллю, Рівненський педагогічний інститут, дошкільне відділення. Чверть віку працює завідуючою Тучинським дитячим садком-яслами «Дзвіночок». До поетичного слова долучилася з дитинства, а друкуватися стала нещодавно в районних газетах, обласній - „Літопис Заходу“. Кілька творів вийшло в альманасі «Суцвіття» (2007 р.). Пише любовну лірику, байки, пісні, невигадані історії. Не мислить свого життя без творчості.

Мої вірші

Мое сполохані коні,
Мчать удалеч роки ... їх
спинити не в силі, Як і
віршів рядки.

Повторююсь часто Я у
віршах своїх, ' Ніби все
йде по колу -Я чекаю на
них.

Мої милі рядочки
Будять мене вночі, Або
рано-раненько, Чи з
роботи йдучи.

Щастя, радість чи туга,
Жаль чи сум у очах-
Прочитайте відверто У
моїх ви віршах.

Про любов, про кохання
Всьому світу скажу, Про
синів, про роботу -Все,
чим я дорожу.

Думка стане рядками,
Як частинка душі. Це
для вас і для себе Пишу
я вірші.

У них гнів і страждання, І
вогонь почуттів:
Пристрасть, зрада,
обман -Зрозуміло без
слів.

Коли злість наступає -
Важко й гірко мені, Тоді
вірші колючі, Невеселі,
сумні.

Коли ж гарно
йдуть справи
І все удається -Моє
серце радіє, Кохає,
сміється!

Тоді вірші грайливі,
Дзвенять, як дзвіночки, І
самі заплітають Рими-
віночки.

Хто я?

Часом я не можу
зрозуміти:

ХТО Я В ЖИТТІ
У ЦЬОМУ, ХТО Я?
НЕМА НАСТРОЮ - РІЗКА

«...ПРОЧИТАЙТЕ...»

и колюча,
Як ялинки лісрвоїхвова. Як
пелюстки
розпускаються у квітки,
Так душа моя
завжди відкрита.
Я спішу назустріч всім
у світі-
Через те буваю
часто бита.
Кожен, хто ішов
безкрайнім полем,
Наступав ногами
на травинку, І
нагадувала я собі порою
Одинокую тоненьку
стеблинку.
Вітер так гоїдав її,
сердешну,
Та триматися стеблинка
та старалась}
Гнув її, тріпає
несамовито,
А вона крізь сльози
усміхалась.
А, можливо,
я була раніше
При дорозі кущиком
калини?
Гіркувата, терпка
і кисленька,
Як примерзла на морозі
журавлина?
Лагідна, мрійлива,
безтурботна, І
тремтлива, як юна
осика,
Але й зла я інколи
і непривітна,
Може, хтось подумає:
„Якдика!“
Чи існує Інший світ?
Хто знає?
... То наснилося мені,
що я берізка,
Зелененька, ніжна,
кучерява,
А в очах - зрадлива
слізка.
Чи судилось стати
мені колісь
Гордою, твердою,
як тополя?
Як би там не було,
повернися
Кращим боком ти
до мене, доля.
Дай мені можливість
розібратись,
Хто я є на цьому світі,
хто я?
Дай пройти життєвий
шлях достойно:
З гідністю, з любов'ю
і без бою. Дай
натішитись весняним
раннім сонцем І
прозорою сріблястою
росою. Доленко моя
єдина, будь прихильна,
Дай же подружитися
з тобою.

Надія Янчук